

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΔΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΙΜΗΣ

ΑΤΑΝ έντεκα παρά τέταρτο ή ώρα τή πρωή. Ο κ. Κράτφεν, τού Τραπεζιτικού Οίκου Κράτφεν καί Σα, έβγανε βιαστικός από τή τηλεγραφείο τού Χρηματιστηρίου. Στην πόρτα έπεσε πάνω του ο κ. Ύγγελβουστ, τού Τραπεζιτικού Οίκου Ύγγελβουστ καί Σία, πού έπιγαινε διαβάζοντας έφημερίδα καί μη κιντάροντας καθόλου μπροστά του.

Ο κ. Ύγγελβουστ έτοιμαζότανε να μιθρήσει: «Σάς ζητώ συγγνώμη, κύριε Κράτφεν, ήμουν άνησχημένος, δέν σάς είδα. Καί πάλιν σάς ζητώ συγγνώμη, με συγχωρήτε πολύ, κύριε Κράτφεν». Μα δέν έπρόφτασεν. Έτσιγε νάται νευριασμένος τήν ήμέρα αυτή ο κ. Κράτφεν; Δέν έπιγαιναν ή δουλειές του καλά; Πούς ξέρει.

Γεγονός είνε πως, πριν προφτάση ο κ. Ύγγελβουστ να μιθρήσει τις συγγνώμες του, ο κ. Κράτφεν τού φώναξε:

—Στραβιάρα, ζωντόβολο! Θά σου σάξω κανένα χαστούκι για να σε μάθω να κιντάρεις μπροστά σου, σαν περπατάς...

Καί άμ' έτος άμ' έργον, σηκώνει τή χέρι καί τού δίνει ένα γερό σαβίλαρο.

Γιά τόν κ. Ύγγελβουστ ή λέξις «τιμή» δέν έχει κανένα νόημα. Ο μάτσος τού κ. Κράτφεν τού φέρει τή καπέλλο γάτο. Έτσιγε, τή πηλο, τή έσκούπισε με τή μανίκα του, τή έφόρεσε καί έξακολούθησε τή δρόμο του, τριβώντας τή μάγουλό του καί λέγοντας με τή νού του:

«Μορε χέρι βαζή πού έχει αυτό τή κτήνος ο Κράτφεν! Χαστούκι μά φορά! Λαπάδισσε τή μάγουλό μου καί τ' ατί μου βούτσει. Μα καί τή χέρι άυτόνου, δέν μπορεί, θά τού πονή ακόμα!..»

Κι' ο Ύγγελβουστ έθεώρησε τή έπισοδίου λήξαν.

Τή μεσημέρι όμως, κάποιος Ροβέρτος Μπρέσλαου, άντιχριστής τού χρηματιστικού γραφείου Σουαξίν καί Σα, έρώτησε τόν Ύγγελβουστ:

—Αλήθεια, δέν μου λέτε, κύριε Ύγγελβουστ, γιατί σάς έχαστούνισσε, πού δλίγου, ο κ. Κράτφεν;

Ο κ. Ύγγελβουστ έδωσε τόπο στην όργη έσας πως δέν έπισσε πού δέν άπάντησε τίποτε.

Μά, μετά δέκα λεπτά, στις δώδεκα καί δέκα, κάποιος Πρόσπερος Χόιμαν, ταμίας τής Τραπεζής Κράζ καί Σία, μόλις συνάντησε τόν κ. Ύγγελβουστ, τόν ρώτησε:

— Δέν μου λέτε, κύριε Ύγγελβουστ, γιατί τσακωθήκατε με τόν κ. Κράτφεν καί σάς έμπάτισσε;

Ο κ. Ύγγελβουστ, πού, όπως είπαμε, είχε θεωρήσει τή έπισοδίου λήξαν, έννοιζε πως δέν θά μαθευότανε ή σκηνή εκείνη τού τηλεγραφείου τού Χρηματιστηρίου. Από τή δώδεκα όμως ως τή μισή τόν έπισσαν καμιά δώδεκαριά πρόσωπα, όλοι γνωστοί τού Χρηματιστηρίου, καί τού άπυθύναν τήν ίδια στερεότυπη έρώτηση:

—Αλήθεια, κύριε Ύγγελβουστ, γιατί σάς έχαστούνισσε, πού δλίγου, ο κ. Κράτφεν;

Κι' άρσιζε πειά να τή καλοσυνολογείται.

—Διάβολα! Έλεγε μόνος του ο κ. Ύγγελβουστ, τή πράγμα καταντάει... σοβαρό! Είνε προφανές πως άν ως αύριό τή πρωή δέν στείλω μάρτυρες μονομαχίας σ' αυτών τόν αναθεματισμένο τόν Κράτφεν, θά περάσω, στή μάτια όλου τού Χρηματιστηρίου για δειλός, για τιποτένιος, θά γίνω μακαρίας τόν ασυλίών!.. Να πάρη ο διάβολος καί τήν τιμή καί τή καλό της!..»

Κρύως ιδρώτας έξοχε τόν κ. Ύγγελβουστ μπροστά στή άμείλιχτο δίλημμα. Να περάση για δειλός στή μάτια όλου τού Χρηματιστικού καί Τραπεζιτικού κόσμου; Η να κινδυνέψη τή τομάρι τόν σε μά μονομαχία; Ούτε ή μά, ούτε ή άλλη λύσις τού φαινόμενου καλή. Καί άγνωσιόσεν ο κ. Ύγγελβουστ μπρός στή φοριχτό δίλημμα από τή μισή ως τή μά καί πέντε, για να άποφασίση τούλάχιστον πού άπό τις δύο λύσεις ήταν ή δλιγότερον κακή.

Άξαρνα, στή μά καί δέκα, έχτύπησε τή μέτωπο με τή χέρι του, σαν άνθρωπος πού τούρχειται μά πετυχημένη έμπνευσις.

—Νά μη άδία! φώναξε. Περίσσημα! Καλά πού τή σκέφτηκα...

Κι' άφού έντύπησε στή γραφείο τού Χρηματιστηρίου καί είδε πως ο κ. Κράτφεν ήταν εκεί άκόμα, ο κ. Ύγγελβουστ έπηρε ένα ταξί καί έπήγε στή σπίτι τού άντιπάλλου του. Έχτύπησε τή κουδούνη.

—Καλημέρα σας, κυρία μου,—είπε στήν Κα Κράτφεν πού παρουσίασθηκε.—Ο κ. Κράτφεν είν' έδώ;

—Όχι, άπάντησεν ή κ. Κράτφεν.

Στή άκουσμα τής άπάντησος αυτής — άρητηκής, όπως τήν έπεριμενε φυσικά—ο Ύγγελβουστ έκαμεν ένα κίνημα στενωχωρίας.

—Δέν είν' έδώ; είπε. Κι' έγώ πού τόν έγύφωνα παντού καί θαρούσα πως θά τόν συναντούσα έδώ. Κόμμα, κυρία μου, κόμμα! Έπληρα καί αυτοζώνητο για να προφτάσω. Γιατί, ξέρετε, τόν θέλω για μά έπιγαινε δουλειά. Μιά υποθέσις ένδιαφερόυσα, σιμφερόυσα, μοναδική, έκτακτη! Πού να ξαναπαρουσιασθή τέτοια λαμυρή εινκαρία! Κόμμα!

—Μά τί σιμβάνει; Έρώτησε μ' έλαφρήν άνησυχία ή Κα Κράτφεν.

—Ήλιπε τή άνησχητικό, κυρία μου, άπάντησεν ο κ. Ύγγελβουστ. Μόνο να... χάνεται μία μοναδική εινκαρία τοποθετήσος χρημάτων για τόν κ. Κράτφεν... Μου είχε πη άν βρω καμιά καλή τοποθέτησι, να τού τή πού να μου δώση έκατό χιλιάδες φράγκα να τού τις τοποθετήσω... Ξέρετε, μεταξύ συναδέλφων, γίνονται αυτές ή εινκομιές. Καί άκριβώς σήμερα παρουσιάσθηκε μία τέτοια εινκαρία.

Α! είπα, να ή τοποθέτησι πού θέλει ο φίλος μου κ. Κράτφεν! Πρέπει να τόν ειδοποιήσω. Έπρεξα παντού, μα δέν τόν βρήκα. Θά έφυγε για τή σπίτι του, είπα με τή νού μου, έπηρε ένα ταξί καί νάμαι! Κόμμα, να μην τόν βρω έδώ. Πρώκειται για μία τοποθέτησι πού θά τούδινε μεγάλε τόκο, όμ' έκατο τοίς έκατό, πού λέμε, άλλα πολύ περισοότερα, διακόσια,— τί διακόσια; — τρακόσια τά έκατό!.. Δυστυχώς δέν μπορώ καί να τόν περιμένω, γιατί αυτή ή δουλειά κινείνη τώρα άμέσως — τί ώρα είνε; είπε, κιντάροντας τή ρολόγι τού χεριού του, μα παρα τέταρτο; — μόλις προφτάνω να κυριάω έγκαρούς, στή μά, γιατί άν δέν είν' εκεί, χάνω καί έγώ αυτήν τήν εινκαρία τής λαμυρή τοποθετήσος...

Τρακόσια τοίς έκατό; Τά πράγματα έπαίρναν τήν τροπή πού ήθελε καί έπρόβλεψεν ο κ. Ύγγελβουστ.

Ακούγοντας, πως παρουσιαζότανε μία εινκαρία τέτοιου μεγάλου κέρδους, ή Κα Κράτφεν, καί με τήν πεποθησι πως μία πρωτοδοκία εν μέρους της θά εινκαριστοσε πολύ τόν κ. Κράτφεν, είπε στόν έπισκέπτη της:

— Μία στιγμή, κύριε Ύγγελβουστ, μη φύγετε, σταθήτε, να σάς φέρω έγώ τις έκατό χιλιάδες φράγκα. Κάμειτε, έντομαεταξή, μία πρόχειρη απόδειξι...

Κ' έπρεξε, άνοιξε τή χρηματοκιβώτιο τού άνδρός της, έθγάλεν έκατό χιλιάδες φράγκα, τις έδωσε στόν κ. Ύγγελβουστ καί τού έφώναξεν, ένώ αυτός έφαινε τρεχάτος με τά λεπτά στή χέρι:

— Καλή έπιτυχία, κύριε Ύγγελβουστ καί σάς ενκαριστομέ πού μάς θυμηθήκατε. Ο κ. Κράτφεν θά

είχε στήθη πολύ σαν τή μάθη...

—Αναμειβόλις! Αναμειβόλις! τής έφώναξε από μέσα από τή αυτοκίνητο ο κ. Ύγγελβουστ, ένώ ο σοφο έβασε μπρός τή μηχανή. Μόλις έφαινε από τή σπίτι τού κ. Κράτφεν, ο κ. Ύγγελβουστ έτρεξε καί βρήκε τόν κ. Ροβέρτον Μπρέσλαου καί τόν κ. Πρόσπερον Χάιμαν. Τούς έπηρε με τή ταξί, τούς έπήγε στή γραφείο του καί τούς είπε:

—Αγαπητοί μου φίλοι, σάς παρακαλώ να μου προσφέρετε μία μεγάλη, πολύ μεγάλη έκδούλευσι. Να δεχθήτε να γίνετε μάρτυρες καί να πάτε στόν κ. Κράτφεν να τού ζητήσετε ικανοποίησι για τήν βαρεία προσβολή πού μουκανε σήμερα τή πρωή. Σας παρακαλώ, αγαπητοί μου φίλοι, να φανήτε αδιάλλακτοι. Θά άξιώσαστε από τόν κ. Κράτφεν να μου δώση πλήρη ικανοποίησι, να έγκράσση τή λήπη του, να ζητήση συγγνώμη, να άνακαλέση, να κινή τά πάντα, όσα, κατά τόν κώδικα τής μονομαχίας έπαβάλλονται. Άλλοίως, άν τύχη καί άρηθη τή παραμυρη, τή παραμυρη—άκούτε; — θά τόν παρακαλώσете να δώση κι' αυτός δύο μάρτυρες να μονομαχήσουνε μέχρι θανάτου. Σας παρακαλώ να τή προσέξετε αυτό, αγαπητοί μου φίλοι, καί να τή γράψετε στή πρωτόκολλο πού θά συντάξете με τούς δικούς του μάρτυρες. Έπιμένω σ' αυτών τόν δρον, ή μονομαχία θά συνεχισθή μέχρι τού θανάτου ενός εκ των δύο άντιπάλων. Μη δεχθήτε κανένα συμβιβασμό, έντός άν ο κ. Κράτφεν δεχθή να παρσάχη πλήρη ικανοποίησι... Συμφωνοί; Σας ενκαριστώ, καλοί μου φίλοι, για τήν έκδούλευσι πού μου προσφέρετε σέ μία τόσο σοβαρή καί τόσο κρίσιμη στιγμή τής ζωής μου. Τό ξέρω... τή θέλετε να με μεταπειάσετε, έμμαι άνένδοτος... Δέν παραγνωρίζω τόν κίνδυνο, άλλα προκειμένου περι ζητήματος τιμής!.. Α! όλα καί όλα! Πού παντός, ή τιμή!..

Άφού έφαιναν ο δύο μάρτυρές του, ο κ. Ύγγελβουστ ξαπλώθηκε

Ξαπλώθηκε στον καναπέ τού γραφείου κι' έπεριμενε ήσυχος...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΥΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

I αδιέξοτος τού ήμισυ : φώναζε ο μυστηριώδης ή- πάλληλος. 'Ο φασός μου κίλησε κάτω απ' τὸ κρεβάτι. 'Α, πρέπει νά τὸν βρῶ, προτού ξαναβ- θουν μέσα ἐδῶ ὁ ἀδελφός κ' ἡ καιριαίτερα τῆς δολοφονημένης:

Κι' ἔσκαψε ἀμέσως, ἀπώλεσε τὸ μακρὸν κ' ἀ- δύνατο σῶμα του γιὰ νὰ κιντᾶξῃ κάτω απ' τὸ κρεβάτι τῆς μίς Λίλιαν. Μὰ μετ' τὴν πρώτη μα- τια πού ἔβριξε, τινάχτηκε ἀπ' τὴν μεγάλη εὐχαρίστησι πού τού ἐπρὸ- ξένησε τὸ θέαμα πού εἶδαν τὰ μάτια του καὶ πρόφερε μ' ἕναν κοροϊ- δευτικό τόνο :

—'Εβγα ἔξω, φιλαράκο μου, ἔβγα!... Δὲν σ' ὀφείλει τίποτε νὰ μείνῃς περισσότερο κάτω ἀπ' τὸ κρεβάτι. 'Ελα πάστηρες!

Κι' ἀμέσως ἔπιασε τὸν ἀνθρωπο, πού ἦταν κρυμμένος κάτω απ' τὸ κρεβάτι, ἀπ' τὴ μιά γάμπα του καὶ τὸν ἔσυρε μὲ δύναμι ἔξω.

'Ο ἀνθρωπος αὐτός ἦταν ἕνας βρομιάρης μὲ κόκκινα κ' ἀνάκατα μαλλιά καὶ μὲ πυρόχρομη γενειάδα. Δὲν ἦταν ὅμως καθόλου φοβι- σμένος καὶ δὲν ζήτησε καθόλου νὰ φύγῃ. Κι' ὅταν τὸν ἄφησε ὁ 'Ιω- σίας, σιγώθηκε καὶ τού εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή :

—Μὴ φωνάζῃς, φίλε μου. Δὲν μπῆκα ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ κλέψω... Μπῆκα γι' ἄλλο πράγμα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτε. Πάρε λοιπὸν μιά λίρα κ' ἄφησέ με ἤσυχον.

—'Α, φίλε μου, εἶπε ὁ 'Ιωσίας στὸν κοιρελιάρη, παίρνοντας τὴν λί- ρα του. Γιὰ ποῦν ἐμ' παύοντε; Νο- μίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ βουλώσε- τε τὸ στόμα μὲ μιά λίρα; Γελίωσα- στε!... Θὰ βάλω τίς φωνές, ἀν δὲν μοῦ δώσετε ἀκόμα ἑννῆ λίρες!...

—Βρομιάνθρωπε!... μοιμοῦοισε τότε ὁ κοιρελιάρης, τρίζοντας τὰ δόντια του. Ξέρεις νὰ ἐκμεταλλευθῆ- σαι μιά χαρὰ τίς περιστάσεις πού σοῦ τυχαίνουν... Θὰ τὴ περνοῦσες ὡ- ραία μαζί μου, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κά- νω, πού πρέπει νὰ μείνω κρυμμένος ἐδῶ!... Νά, πάρε λοιπὸν κ' ἄλλες ἑννῆ λίρες κ' ἀδειασέ μου γρήγο- ρα τὴ γωνιά. 'Εμῆρός, στρίβε!...

'Ο 'Ιωσίας, ἀκού πῆρε τίς δέκα λίρες, ἔβγαλε μέσα ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα φάκελλο, τίς ἔβαλε μέσα σ' αὐ- τὸν καὶ τέλος, μὲ τὴν ἴδια ψυχραι- μιά, ἄρχισε νὰ γράφῃ, κάτω ἐπάνω στὸ φάκελλο μὲ τὸ μολύβι του.

'Ο ἄλλος τὸν παρακολούθησε ἐν- τλητός καὶ τέλος δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ρώτησε :

στὸν καναπέ τοῦ γραφείου του κ' ἐπερίμενε ἤσυχος τὴν ἐπάνοδό τους, χωρίς κανένα παύ φάβο. Εἶχε ὑπολογίσει καλά τὰ πράγματα.

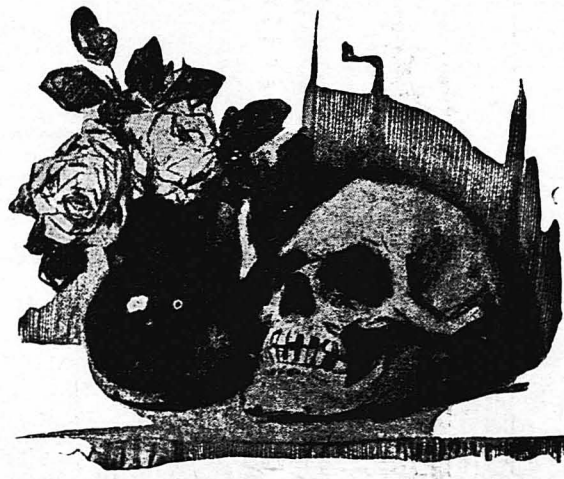
Ὁ μάρτυρας τὸν θάβ' ασκῶν στὸ σπίτι τὸν κ. Κράτφεν. 'Οτι φάξε γράφει καὶ θὰ τοῦ εἶχε πῆ ἡ γυναίκα του πὼς ἔδωσε τίς ἑκατὸ χι- λιάδες φράγκα γιὰ τὴ λαμπρὴ τοποθέτησι... Τί θάκανε; Θὰ ἤρνετο νὰ παραύχῃ τὴν ἱκανοποίησι, τὴν πλήρη ἱκανοποίησι, πού θὰ τοῦ ἐπιτοῦσαν οἱ μάρτυρες;—Τότε θάταν ὑποχρεωμένος νὰ δεχτῆ τὴ μονο- μαχία, μονομαχία μέχρι θανάτου. Σ' αὐτὸ θὰ ἐπέλειαν ἀπολύτως οἱ μάρτυρες. Λοιπὸν;—'Αν γινόταν αὐτὴ ἡ μονομαχία κ' ὁ κ. Κράτφεν ἔβγαυε νικητής, ἀν σκότωνε δηλαδή τὸν ἀντ'παλό του, τότε, ἀντίο ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα! Βέβαιον, θὰ τοῦμινε στὰ χέρια μὰ ἀπόδειξι. Μὰ μετ' τὴ μοῖρα θὰ ζήτησε τὴν πληρωμὴ τοῦ χρέους ἀπὸ τοὺς κλη- ρονόμους τοῦ ἀνθρώπου πού θὰ ἐσκότωνε στὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἐξαστοίχιζε; Ὅθ' ὅταν ἔβριζαν ὅλος ὁ κόσμος...

'Ω! Δὲν ἀνησυχούσε καθόλου ὁ κ. Κράτφεν γιὰ τὴν ἀπάντησι του κ. 'Εγγελβουστ, γιατί εἶχε ὑπολογίσει καλά τὰ πράγματα. Καὶ ὅταν εἶδε τοὺς μάρτυρες νὰ γυρίζουν χαρούμενοι, τοὺς φώναζε, χωρίς νὰ τοὺς ἀφήσῃ μαρὸν νὰ τοὺ ποντ' ἡ ἔκαμαν :

—'Ε, μονομαχοῦμε, λοιπὸν, ἀβριο;

—'Ετυχῶς, ὄχι! τοῦ εἶπαν. 'Ο κ. Κράτφεν ἐδέχθη νὰ σὰς ἐκπαρ- σῇ τὴ λύσι του γιὰ ὅτι συνέβη. Δὲν εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ σὰς προσβά- λῃ. Σὰς ζήτησι ἀγνωμῶν καὶ δέχεται νὰ σὰς δώσῃ ἱκανοποίησι...

—'Αυ τῶξερα ἐγὼ πὼς εἶνε δειλὸς κατὰ βόθος! φώναζε ἐνθουσι- ασμένος ὁ κ. 'Εγγελβουστ. 'Όταν ἴκουσε γιὰ μονομαχία, τὸν ἔπιασε τεταρταίως! 'Όχι παύοιμε! 'Ενῶ ἐγὼ! 'Α, δια κ' δια! 'Όταν πρό- κεται περὶ τιμῆς... δὲν λογαριάζω τὴ ζωὴ μου!... Μάται καὶ κάτω!... Πῶς;... Πῶς;...

—Τὶ κάνετε ἐκεῖ, τί γράφετε;

—Θὰ σοῦ δείξω τί ἔγραψα, τοῦ ἀπάντησε ὁ 'Ιωσίας. Νά, διάβασε!...

Καὶ τοῦ ἔβαλε μπροστά στὰ μάτια του τὸ φάκελλο, πάνω στὸν ὀ- ποῖο εἶχε γράφει :

«Δέκα λίρες στερολίνες γιὰ τοὺς φτωχοὺς τοῦ Λονδίνου, ἐκ μέρους τοῦ Μούργου, ἀφ- χήγού τῆς Μυστικῆς 'Αστειομίας».

—Γι' αὐτά, μὲ γνωρίζετε λοιπὸν!... μοιμοῦοισε κατὰπλητος καὶ μαλασιμένος συγχρόνως ὁ μεταμετρημένος ἀστειομικός, πού ἦταν πραγ- ματικά ὁ Μούργου.

Καὶ πίνοντας τὴν περσοῦκα του καὶ τὴν ψευτικὴ γενειάδα του, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦσαν στὴ θέσι τους, ἔσανε :

—Πῆς ποῦ; λοιπὸν, διαβολ'ἀνθρωπε, πὼς μπόρεσες καὶ μάνεφες ποῖς εἶμα;

—'Ελα, ἔλα, σὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ φλωροῦμε, ἀγαπητὴ Μούρ- γου. Μάθε μόνον, ὅτι τὴν στιγμὴ πού σὰς ἔπιασα ἀπ' τὸ πόδι, κατὰ λάβα ἀμέσως πὼς δὲν εἶχα νὰ κάνω μὲ κανέναν ἄλλον, παρὰ μὲ σὰς... Μὴ σὰς ξεμαρῖζει αὐτό, γιατί ἔχω παρατηρήσει ἀπὸ μαρὸ ὅτι, κάτω ἀπ' τὸ μικρὸ δαχτυλὸ τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ σὰς ἔχετε... ἕνα ἐξόχ- ρωμα!... Λοιπὸν, σὰς ἀφήνω νὰ κάνετε ὅτι θέλετε καὶ σὰς εὐχνομαὶ καλὴν ἔπιτυχία στὶς ἐρευνές σας.

'Ο Μούργου, ἀκούγοντας τὸν παρᾶξενον ἐκείνον ὑπάλληλο μίς ἐ- ταιρείας κερειῶν νὰ τὸν κοροϊδεύῃ τόσο χοντρά, ἀφρίξε κροκολεκι- κῶς ἀπ' τὴ λύσσα του. Κι' ὅταν ὁ 'Ιωσίας ἔπιασε νὰ μιλήσῃ, ὁ Μούρ- γου, τρέμοντας σὺγκρομος ἀπ' τὴν φροῦκα του, ἔσπτοίμισε μὲ μιά βρα- χιασμένη φωνή :

— Δάμωνα, σὲ ξέρω ποὺς εἶ- σαι!... Εἶσαι...

—'Ο Σέρλοκ Χόλμς! εἶπε ὁ ντι- μένος στὰ μαῦρα ἀνθρωπος κ' ἀ- μέσως γῆνε ἀφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. ΕΙΣ ΤΟ ΟΠΙΟΠΟΤΕΙΟΝ

Μόλις βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ τελευταίου θύματος τοῦ προτι- ποῦν καὶ τρομεροῦ κακοῦργου 'Τζακ τοῦ 'Αντεροβγάλη, πού εἶ- χε ἀναστατώσει τὴν 'Αγγλία διό- κληρη μὲ τὰ ἐγκλήματά του, ὁ ἐ- πισητηζώτατος ἀστειομικός ψυθί- ρισε :

— Καὶ τώρα, χωρίς νὰ γάνω μαρὸ, πρέπει νὰ πάω ἀμέσως σπῆ- τι καὶ νὰ ἐταμαστῶ νὰ ἀποκεφθῶ τὸ 'Όπιοποτεῖον τῆς 'Ινδῆς.

Στοὺς πολλοὺς εἶνε τελείως ἀγνωστα τὰ ὀπιοποτεία, τὰ περίφημα καὶ μυστηριώδη αὐτὰ κέντρα, πού, φυσικά, λειτουργοῦν κρυφά, μακρὰ ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἀστειομίας. Τέτοια κέντρα, ὅπως καὶ σ' ὅλες τίς μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου, ὑπάρχουν καὶ στὸ Λονδίνον πολλά. Κα- ταφεύγουν σ' αὐτὰ ὅσοι θέλουν, μὲ τὴν νάρκωσι καὶ τὰ εὐχάριστα ὄνειρα πού γέρνουν ἡ γέρῃσι τοῦ ὀπιοῦ, νὰ ξεγᾶσουν γιὰ λίγες ὥρες τὰ βράσανά τους καὶ τίς σκέψεις τους.

Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ κέντρα αὐτὰ τῆς λήθης εἶνε πολυτελέστα- τα καὶ συγνάζονται, δυστυχῶς, ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες τῶν ἀνωτέ- ρων κοινωνικῶν τάσεων, καὶ κυρίως, τῆς ἀριστοκρατίας, οἱ ὁποῖα περνοῦν τίς νύχτες τους μέσα σὲ ἐξοτατικά ὄνειρα, μέσα σὲ φαντα- σμαγορικούς κόσμους, τοὺς ὁποῖους γεννά ἡ γέρῃσι τοῦ 'Θεϊκοῦ Κα- πνιοῦ.

Πρέπει ἔντως νὰ δῇ κανεὶς τοὺς καπνιστὰς τοῦ ὀπιοῦ, τοὺς ὀπιο- μανεῖς, γιὰ νὰ καταλάβῃ περὶς ἀγάνταστα τρομερῆς καταστροφῆς γίνονται στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμὸ τὸ ὀπιο. Οἱ καπνιστὰ τοῦ τρομε- ροῦ ὀπιοῦ δηλητηροῦν εἶνε γλωσσῶ, ἀδύνατοι, μὲ οἰτίδες στὸ πρόσω- πο, μὲ μάτια θολὰ καὶ μισοσδιαιμένα. Σοῦ κάνουν τὴν ἐντύπωσι ἀν- θρωπίνων σκιάων, παρὰ ζωντανῶν ἀνθρώπων. 'Ενας σοφὸς ἰατρός τοὺς χαρακτηρίζει θανάσιμα ὡς ἐκνούμενα πτώματα :

Γιὰ νὰ πῆσ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κέντρα ὁ διάσημος ἀστειομικός φρέσεσε ἕνα κομπ'ταπο κοινοῦτον «ἐξέντιλιαν» καὶ μὲ περσοῦκα, ἔ- βαλε μῆτρα μονάτην, πονδραρίστηκε καὶ τράβηξε μερικῶς ρομακῆς μὲ κ'τρινον κρυμνὸν στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μιά ὄψη ἀσθε- νική.